

ἀντὶ βασιλείας, συνελάβετε τὴν βασιλίαν τοῦ Κυρίου.

Εἶτα ἐνηγκαλίστατο ἀθῶως ὁ Βροῦσελ τὸν γυναικᾶ-
δελφόν του καὶ ἀνῆγγειλεν ὅτι οἱ Παρίσιοι δὲν ἔχουσι
πλέον μήτε βασιλεία, μήτε βασιλίαν, μήτε ὑπουργόν,
καὶ ὅτι θὰ δεχθῶσι τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὰς διαταγὰς
τῆς Α. Μ. στρατοπεδεύσαντος εἰς ἅγιον Γερμανόν
μετὰ τοῦ στρατοῦ τῆς Λεῦτης.

— Τίποτε, ὑπέλαβεν αὐτὴ ὡρὰ καὶ ἐλαφρὸν μει-
διῶσα.

‘Ο δὲ πατὴρ τῆς ἐγκλείων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του,
« Εὐγενὲς τέκνον! ἐπέειπε, ἔχεις τῶνόν τι τὴν γενναί-
τητα βασιλίσσης.

Τέλος ὁ Βροῦσελ, συγχινούμενος, τοὺς μεταφέρει εἰς
δωμάτιον τοῦ βουλευτηρίου, καὶ τὸ συλλαλητήριον μετὰ
θοροβώδῃ συζήτησιν, διέταξε νὰ κρατηθῶσιν ἐπιτηρού-
μενοι παρὰ τῷ Βροῦσελ μέχρι πληρετέρων εἰδησεων.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΑΡΙΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΛΛΗΨΙΝ ΗΛΙΑΚΗΣ
ΑΚΤΙΝΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

(Συνέχεια ἴδ. φυλλάδ. 80)

Φθὰς εἰς τὴν ὁδὸν του παρετήρησε τὴν κυρίαν Διο-
νυσίου εἰς τὸ ὑπόθυρον ἱσταμένην καὶ μετὰ τινος γείτο-
νος ὁμιλοῦσαν. Πλησιάζαντος τούτου,

— Ἐλάτε, κύριε Κοῦμβε, εἶπεν ἡ Κ. Διονυσίου· τὸ
δωμάτιόν σας εἶναι ἑτοιμον, πλὴν δὲν ὑπάρχει κανεὶς
λόγος τοῦ νὰ μᾶς στερήσῃτε τῆς συντροφίας σας εἰς τὸ
δεῖπνον.

‘Ο Δαβὶδ, μετὰ τινος συστολῆς, ἐδέχθη τὴν πρόσκλη-
σιν, καὶ ἠκολούθησε τὴν καλὴν γυναῖκα εἰς τὸ ἐστιατό-
ριον, ἔνθα ἦτο τὸ δεῖπνον παρακείμενον.

‘Ο σύζυγός τῆς ὑπεδέχθη φιλοφρονέστατα τὸν Δαβὶδ,
καὶ τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο ὑπῆρξε τὸ εὐχρεστότατον, ἐξ ὅ-
σων ἀπῆλause ποτὲ ὁ πτωχὸς πρὸ πολλῶν ἐνιαυτῶν.
Πρὶν τὸν ἀφῆσθαι νὰ καταβῇ, τὸν προσεκάλεσαν καὶ διὰ
τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγεννιῶν.

‘Αἱ ἄριστε Δαβὶδ, ἔχεις μέγα δίκαιον νὰ μείνης ἀ-
κίνητος καὶ ὡς ἐμβρόντητος εἰσερχόμενος εἰς τὸν μικρὸν
θαλαμίσκον σοῦ! ὅποια μεταβολή! Πόσον εὐάρεστον
εἶναι νὰ βλέπῃς αὐτὸ τὸ ἔδαφος καθαρὸν τόσον καὶ κε-
καλυμμένον μὲ ἐλαφρὸν στρώμα λευκῆς ἄμμου, τὴν ἐ-
σχάραν τῶν γαιανθράκων τοσοῦτον στυλπνὴν, τὸ χαρίεν
ἐκεῖνο καὶ σπινθηροβολοῦν πῦρ τῆς ἐστίας, τὴν θερμορ-
ρόν, πλήρη ὕδατος προητοιμασμένου διὰ τὸ τέϊόν
σου, τὰ ἐν τάξει κείμενα ἐργαλεῖα, τοὺς ὕλους τοῦ πα-
ραθύρου τόσον διαφανεῖς, ὥστε ἐφάνετο διὰ μέσου αὐ-
τῶν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐπιχρυσῶν τὰ παράθυρα τῶν οἰ-
κιῶν κατὰ τὰ μέτωπά των, τὴν κασιδιέρην καὶ στυλ-
πνὴν κύλικα ἐπὶ τοῦ δίσκου πλησίον τῆς πίστες, εἰς τὰ
πλάγια δύο ἢ τρία τρυβλία, πλυμένα καὶ ἐκτενόμενα
κατὰ τὸ μῆκος τοῦ τοίχου, τὴν μικρὰν στρογγύλην τῆς

(ΤΟΜ. Δ΄. Φυλλάδ. 82)

μητρὸς του τράπεζαν, καθαρὰν καὶ λάμπουσαν· πλησίον
δὲ αὐτῆς ἔδραν ἀπόζουσιν μελιτέου κηροῦ καὶ ἐπ’ αὐ-
τῆς τὴν ἱερὰν γραφὴν, τὴν καλὴν παλαιὰν βίβλον, τὴν
τοσοῦτον ἤδη χρόνον λησμονηθεῖσαν.

‘Ο Δαβὶδ, μετὰ τὴν ὀλιγόστιμον ἐκπληξίν του, ἀφῆ-
κεν ἐκ τοῦ στόματός του νὰ φύγῃ τὸ « ὦ ἐ! »
οὐχὶ μὲ τὴν συνήθη του θλιβερότητα, ἀλλὰ μὲ τὸν θαυ-
μαστικὸν ἐκεῖνον τόνον τοῦ παιδίου, τοῦ θεωροῦντος τὸ
ἐργαστήριον ἐνὸς ζαχαροπλάστου! Ὑπῆγεν ἔμπροσθεν
τοῦ παραθύρου καὶ ἐκύτταξε, ὑπῆγε πάλιν ἔμπροσθεν
τοῦ πυρὸς καὶ ἐκύτταξε· ἐπειτα ἐκάθησεν εἰς τὴν ἔδραν
του καὶ ἐκάλυψε τὸ μέτωπόν του μὲ τὰς χεῖρας, ὡς νὰ
ἐνόμιζεν ὅτι ἐγένετο παίγνιον ὄνειροπωλῆσεώς τινος.
‘Αλλ’ ὅχι, δὲν ἦσαν ταῦτα ὄνειροπόλησις, ἀλλ’ εὐτυχὴς
πραγματικότης.

Μετὰ νέναν· ἀναφώνησιν τοῦ « ὦ ἐ! », ἤνοιξε τὴν βί-
βλον· ζωορὸν φῶς ἔπescen εἰς τὰς σελίδας καὶ ἐρώτιζε
τὰς λέξεις αὐτάς. « Μὴ ποτε ἀπαυδησώμεν τὸ καλὸν
ποιούντες· ἐλεύσεται γὰρ ὥρα ἐν ἣ ἀπολαύσωμεν τῶν
καρπῶν τῶν ἀγαθῶν ἡμῶν πράξεων. » Ταυτοχρόνως ἡ
γλυκερὰ καὶ μελωδικὴ φωνή, τὴν ὅποιαν ὁ Δαβὶδ εἶχεν
ἤδη ἀκούσει, ἐψιθύρισεν. « Ὁ θαλαμίσκος σου μᾶς ἀρέσει
Δαβὶδ, καὶ θὰ ἐρχόμεθα εἰς αὐτὸν συχνάκις. »

‘Ο Δαβὶδ μόλις θυνηθεὶς νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ταραχῆς
του, ἐνόμισε καθήκόν του· νὰ ὑπάγῃ παρευθὺς νὰ
εὐχαριστήσῃ τὴν κυρίαν Διονυσίου, ἐπίσης δὲ καὶ τὴν
βασιλικήν, τὴν τοσοῦτω κοπιάσαν, ἐστοχάσθη μάλι-
στα νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν ἀγαθὴν νεάνιδα μικρὰν τινα
ἀνταμοιβήν· ἀλλ’ εἰς τὰς πρώτας λέξεις, τὰς ὁποίας
ἠθέλησε νὰ προσφέρῃ ἐπ’ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου, ἡ
κυρία Διονυσίου τὸν ἐμπόδισεν. Εὐγνωμονῶν δὲ ὁ Δαβὶδ,
ἐξητήσατο τὴν χάριν τοῦ νὰ λάβῃ τὴν χεῖρά της, ἡ-
τῶν πρὸς τούτοις καὶ συγχώρησιν διὰ τὴν σκληρότητα
καὶ τὴν ἀμυρότητα τοῦ δέρματος τῆς ἑαυτοῦς χειρὸς.

‘Η κυρία Διονυσίου ἔσπευσε νὰ δράξῃ τὴν χεῖρά του
μετ’ εὐκρινείας καὶ ἀγαθότητος, παρενέιρυσεν αὐτὸν
τοῦτο, μὲ εὐχαρί μετῴδον, ὅτι ὀλίγον ὕδωρ καὶ ὀλίγος
σάπων θὰ ἐξαρκέσῃ, τέλος πάντων, ὥστε ἡ χεὶρ αὐτοῦ
νὰ μὴν ᾔται τόσον μαῦρὴ καὶ τόσον σκληρά. Τὸ μάθη-
μα ἐγένετο ἀνευ μικροῦ τινος λόγου.

Τὴν νύκτα ἐκεῖνην, ὁ ὕπνος τοῦ πτωχοῦ γέροντος ἐμ-
βαλλωματα ὑπῆρξεν ἡγεμονικός. Καθ’ ὕπνου, διέβλε-
πεν οὐρανίους μορφὰς καὶ ἠκροῦτο θαλαξικάρδιον μουσι-
κὴν, γλυκερὰς φωνάς, τὰς λέξεις αὐτάς· ψιθυρίζουσας.
« Ὁ Θεὸς σ’ εὐλόγησε· ἐπραξες ἀληθῶς καλὴν πράξιν. »

Ἡ γέρθη ἐνωρὶς καὶ νυθθεὶς παρετήρησε τὴν ὁδὸν Τά-
πης πικνὸς χιόνος ἐκάλυπτε τὰς στεγὰς καὶ τὸ ἔ-
δαφος· μικρὰ λευκῶδῃ νέφῃ ἐκυλόντο βραδέως εἰς τὸν
οὐρανόν, ἀγίνοντα μολοντοῦτο ποῦ καὶ ποῦ τόπον ἀνοι-
κτόν, δι’ οὗ ἐφάνιντο μεγάλα διαστήματα τοῦ κυανοῦ
χρώματος τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ Δαβὶδ ἐσκέφθη ὅτι περὶ τὸ
μέσον τῆς ἡμέρας ὁ καιρὸς θὰ γίνῃ ὥραιος.

Ἐπρογεύθη μετὰ πλειοτέρας τοῦ συνήθους ἡδονῆς,
ἀκολουθῶς ἤρξατο τὴν ἐργασίαν. Ὅχι μετὰ πολὺ καὶ
αὐτὸς μεγάλως ἐξῆπλάγη διὰ τοῦ ἀσυνήθους ἤχους, εἴ-
τινες ἐξήρχοντο ἐκ τῶν χειλέων του. . . Ὁ Δαβὶδ
Κοῦμβος ἐτραγῶδει.

Ἡ ἡμέρα ἐξηκολούθει νὰ ᾔται συννεφώδης, καὶ μο-
λοντοῦτο ὁ Δαβὶδ εὕρισκε τὸ δωμάτιόν του λαμπρὸν καὶ
χαροποιόν, ἐνῷ δ’ ἐπανελάμβανε τὰ ἄσμητα τῆς νεότη-
τός του, παιδραῖ ἰδεῖν καὶ εὐτυχεῖς ἀναμνήσεις ἐπαίζον
περὶ αὐτὸν, ὥσαντι δμάς τις ἀγαθοποιῶν πνευμάτων.

Ἡργάσθη οὕτως ὀλίγας ὥρας, μεχρὶ τοῦ ἡ Βασιλικῆ εἰσῆλθε διὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὸ δωμάτιόν του. Ὁ Δαβὶδ διὰ νὰ τὴν ἀρίστη ἐλευθέραν εἰς τὴν ἐργασίαν της, ἐξῆλθε μίαν στιγμὴν εἰς τὴν ὁδόν.

Μόλις ἔκαμεν ἑκατὸν βήματα, καὶ παρατήρησε καθήμενον ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου μικρὸν παιδίον διετὲς ἡ τριετὲς, τὸ ὁποῖον ἔκλαιε πικρῶς. Εἰς ἀστοποιὸς, φέρων τὸ κἀνιστρον εἰς τὸν ὁμόν του, εἶχε σταματήσει ἔμπροσθέν του.

— Γνωρίζετε τὸ παιδίον τοῦτο; εἶπεν οὗτος εἰς τὸν Δαβὶδ Φαίνεται ὅτι πεινᾷ, καὶ πιστεύω ὅτι εἶναι ἔκθετον.

— Ὅχι, δὲν τὸ γνωρίζω, τὸ καυμένον, ἀπεκρίθη ὁ Δαβὶδ· τί σκέπτεσθε νὰ τὸ κάμετε;

— Ὡ, τίποτε, εἶπεν ὁ ἀστοποιός· τίποτε, παρὰ νὰ τὸ δώσω εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Ὅχι, ὀχι, ἐπανελάθεν ὁ Δαβὶδ· οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀστυνομίας ἔχουν χεῖρας ὀλίγον τραχείας δι' αὐτὸ τὸ ἀθλιον πλάσμα· ἔχω ἐπιθυμίαν νὰ τὸ φέρω εἰς τὸ σῖκημά μου· ἐκεῖ τοῦλάχιστον ὑπάρχει ποῦ νὰ προσφυλῇ ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ τὴν χιόνα, καὶ ἐάν τις δὲν τὸ ζητήσῃ, τότε, συμβιβάζομαι.

— Δὲν εἶναι οὕτω, μικρὸ μου; θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζὶ μου; Καὶ ὁ Δαβὶδ ἔπεινε τὴν χεῖρά του πρὸς τὸ παιδίον, ὅπερ ἔλαθεν αὐτὴν, καὶ θεωρῶν αὐτὸν μὲ τοὺς μεγάλους καὶ πλήρεις δακρύων ὀφθαλμούς του, ἀνέκραξε.

— Μάνα!

— Ὡ! εἰ! τί χαριέν πλάσμα!

Καὶ ὁ Δαβὶδ, ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸ, ἔσπευσε νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του, λαλῶν πρὸς τὸ παιδίον τὰ γλυυτέρα λόγια, ὅσα ἠδύναντο νὰ ἐπιχύσῃ παρηγορίαν εἰς τὴν καρδίαν του, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ τοῦ δώσῃ τροφήν, καὶ ὅτι ἡ μαμά του θὰ ἐπανελθῇ μετ' ὀλίγον.

Πρὸ δύο ὥρῶν, ἀξιοσημείωτος μεταβολὴ ἐγένετο εἰς τὸν βίον τοῦ Δαβὶδ. Οὐδέποτε εἶχε τὸ πνεῦμα ἐνεργητικώτερον, οὐδέποτε ἀνδιεφάρετο πρὸς τόσα πράγματα. ἔκοψε τεμάχιον ἄρτου καὶ τὸ ἐδωκεν εἰς τὸ παιδίον, ὅπερ ἐκάθητο πλησίον τοῦ πυρός· ἔπειτα σηκόνων τὰ μικρὰ ὑποδήματα καὶ τὰς μουσκευμένας κάλτσας του, τοῦ ἐθέρμανε τοὺς μικροὺς πόδας.

Ἡ χιὼν ἔπαυσε νὰ πιπτῇ, τὰ νέφη ἐγένοντο σπανιώτατα· ὁ ὥχρος τοῦ χειμῶνος ἥλιος εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ ἐκάλυψε μὲ τὰς ἀκτῖνας του τὸ παιδίον καὶ τὸν εὐεργέτην του.

Ἐν τούτοις τὸ παιδίον, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὴν πεῖνάν του, ἤρξατο καὶ πάλιν νὰ φωνάζῃ. — Μαμά! Ὁ δὲ καλὸς ἄνθρωπος ἐπαναλάμβανε καὶ αὐτὸς τὸ αἰώνιον του «ὦ! εἰ!» Δὲν ἤξευρε πῶς ἄλλως νὰ τὸ παρηγορήσῃ παρὰ διὰ τῶν φαντασιοπληξιών. Τότε ὁ ἥλιος ἦλθε νὰ τὸν βοηθήσῃ· λαβὼν τὴν μικρὰν κασιτερῖνην κύλικα, ἔθεσεν αὐτὴν εἰς τρόπον ὥστε, ἀντανακλωμένῳ χαριέντως τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἔμπροσθεν τοῦ παιδίου, ἔκαμεν αὐτὸ νὰ γελά, δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὴν κύλικα.

Ἡ εἰκὼν ἦτο θελκτικὴ· ὁ καλοκάγαθος γέρων, θελχθεὶς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, ἐδιπλασίασε τὰς προσπαθείας του, εἰς τοσοῦτον, ὥστε ἡ εὐθυμία τοῦ παιδίου, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ζωηροτέρῃ καθίσταμένη, μετετίθετο εἰς αὐτὸν, ὅστις ἤρξατο ἐπίσης νὰ γελά· ἐξ ὀλης αὐτοῦ τῆς καρδίας. Ὑπῆρχε τι ἀλλόκοτον εἰς τὴν ὁμοιότητα τῶν τοιοῦτων γελῶτων τῶν τότε πρὸς ἀλλήλα διαφόρων, τοῦ μὲν νεαροῦ

καὶ λιγυρῆχου, τοῦ δὲ ξηροῦ καὶ ἡχηροῦ, ὀλίγον τι δὲ βραχνώδους, ὡς τὸ γέλασμα ἐκεῖνο, τὸ μακρὸν ἀκουόμενον, καὶ μὴ ἐπιδεχόμενον διάρκειαν.

Εἰς αὐτὴν ἐπὶ τὴν στιγμὴν, ὁ Δαβὶδ ἤκουσε τὴν μικρὰν γνωστοτάτην φωνήν, λέγουσαν αὐτῷ·

— Ἀγαθὲ Δαβὶδ, βλέπεις καλῶς ὅτι ἤδη ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐρχόμεθα εἰς τὸν οἶκόν σου.

Τὸ παιδίον ἐλησμόνησε τὴν θλίψιν τοῦ ἥτις καθὼς εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ, ἐνῷ ὁ Δαβὶδ ἐπαναλάμβανε τὴν ἐργασίαν του, ἠγέρθη καὶ ἐγύριζεν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ δωματίου, ἀκολουθῶν πάντοτε τὴν ἀκτίνα τοῦ ἡλίου, ἥτις μετεβάλλετο εἰς χρυσοῦς πλοκάμους καὶ ἐξήρπαινε τὰ ἐπὶ τῶν μικρῶν παρειῶν τοῦ παιδίου θαλερὰ δάκρυα.

Τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ὁ Δαβὶδ ἔστρωσε τὴν τράπεζαν πλησίον του, καὶ τῷ ἔδωκε τὸ καλλίτερον μέρος τοῦ ὅψου του, θεωρῶν μετ' ἀνεκφράστου ἡδονῆς τὴν καλὴν του ὄρεξιν.

Τὸ ἑσπέρας, τὸ παιδίον ἐκοιμήθη. Ὁ Δαβὶδ τὸ ἔλαθεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸ ἐκούνει, ὡς νὰ τὸ ἀνελκινίζεν ἐντὸς τῶν βραχιόνων του, νανουρίζων παλαιὸν τι νανούρισμα, καὶ τὸ ἀπεκοίμισεν ἡσυχῶς εἰς τὸ στρώμα του. Ἀνῆψεν ἀκολουθῶν τὸν λύχνον του, καὶ πάντοτε ἐργαζόμενος, καὶ θεωρῶν τὸ παιδίον, ἠσθάνετο ἑαυτὸν εὐτυχῇ διὰ τὴν μεταβολὴν ταύτην τῆς ζωῆς του.

Ταραχὴ τις, ἀκουσθεῖσα ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἐξύπνησε τὴν προσοχήν του, ἐπειδὴ σπανίως ἡ σιγὴ τῶν ὁδῶν παρὰσσεταὶ κατὰ τοιαύτην ὥραν. Πολλὰ φωναὶ ἀνεμιγνύοντο συγκεχυμένως πῶς. Ἐπειτα ἔκρουσέ τις εἰς τὴν θύραν. Μήπως πῦρ διεδόθη εἰς τὴν οἰκίαν; ὁ Δαβὶδ τοῦτο ἐνόμισεν ἠγέρθη κατεσκευασμένως, καὶ τὸ πρῶτόν του κίνημα ἦτο νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ παιδίον, ὅπως ἑτοιμὸς γένηται νὰ τὸ λάβῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ νὰ τὸ σώσῃ, ἅμα δεθῇ τὸ ἐλάχιστον σύνθημα.

Ἡ Κυρία Διονυσίου εἶχε καταβῇ εἰς τὸν διάδρομον.

— Ἀνοίξατε τὴν θύραν σας, Κ. Κοῦμβε εἰμεθα εἰς τὸ σκότος· κάποιος σὰς ζητεῖ ἐδῶ.

— Βεβαίως, εἶπε κατ' ἑαυτὸν ὁ Κοῦμβος, δὲν μοὶ ἔφεραν ὑποδήματα νὰ ἐπισκευάσω τόσον ἀργά· θὰ εἶναι κάμμία εἰδήσις.

Ἡνοῖξε, καὶ ἤκουε τὴν κυρία Διονυσίου, λέγουσαν.

— Ἐντεῦθεν, κυρία. Ἰδοὺ τὸ δωμάτιόν τοῦ Κοῦμβου. Ἀλλ' ἀναμφιβόλως θὰ σὰς ἔχουν κακῶς πληροφορήσει, ἐπειδὴ περὶ τούτου διόλου δὲν μοὶ εἶπε τίποτε.

Συγχρόνως, γυνὴ τις ἔσπευσε καὶ ἐφάνη ἐντὸς τοῦ δωματίου· μετὰ φωνὴν δὲ συγκινητικὴν,

— Κύριε, εἶπε, εἰδότε τὸ τέκνον μου, τὸ μοναδικόν μου τέκνον! ὦ! ὁμιλήσατε, σὰς ἰκετεύω.

Ὁ Δαβὶδ, ἐκπλαγείς, ἀπήντησε μετ' ὀλίγον μὲ ἀπλότητα.

— Δὲν γνωρίζω ἐὰν αὐτὸ εἶναι; παρατηρήσατε.

Καὶ πλησιάζων βραδέως τὸ φῶς εἰς τὸ στρώμα, ἔδειξε τὸ κοιμώμενον παιδίον. Μ' ἐν μόνον βλέμμα, ὅπερ ἔρριψεν ἡ μήτηρ, ἤρκεσε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ τέκνον της· τὸ ἐθλίψεν εἰς τὴν καρδίαν της, τὸ μικρὸν ἠνοῖξε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ, ἥσυχον εἰς τὴν ἀναγνώρῃσιν τῆς μητρὸς του, περιεπύξατο διὰ τοῦ εὐτραפוῦς βραχιόνος του τὸν τράχηλον τῆς εὐτυχοῦς γυναίκης, καὶ ἐκοιμήθη πάλιν.

— Δὲν εἰμεθα πολλὰ πλούσιοι, κύριε, εἶπεν ἡ γυνὴ δακρυρροοῦσα ἀπὸ χαρὰν· ἀλλ' ἐὰν δυνάμεθα νὰ κάμωμέν τι δι' ὑμᾶς, θὰ εἰμεθα εὐτυχέστατοι· καὶ, ἂν ἦσθε

«τόσον καλὸς, ὥστε νὰ ἔλθῃτε εἰς τὸ δεῖπνόν μας τὴν Κυριακὴν, ὁ σύζυγός μου θὰ ὑπερευχαριστηθῇ, δυνάμενος ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν φροντίδα, ἣν ἐλάβετε πρὸς τὸ προσφιλέστατον αὐτοῦ μικρόν· εἶναι τὸ μόνον μας τέκνον, κύριε!

— «Ὅσον διὰ τὰς εὐχαριστίας, κυρία, δὲν πρέπει καὶ νὰ τὰς ἀναφέρωμεν. Αἰσθάνομαι μὲν θλίψιν, διότι σερροῦμαι τὸ τέκνον σας, ἀλλὰ θὰ μὲ πληροῖ χαρὰς ἡ θεὰ του, ὁπότεαν θὰ τὸ βλέπω εἰς τὸν οἶκόν σας, ἐὰν μοι συγχωρήσετε νὰ ἐρχώμαι εἰς αὐτόν· ὅσον δὲ διὰ τὸ δεῖπνον, δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτουμένην ἐνδυμασίαν, ὦ! ἔ!

Καὶ ὁ δυστυχὴς Δαβὶδ ἔρριψε βλέμμα θλιβερόν εἰς τὰ ἐπιβραμμένα ἐνδύματά του.

— «ὦ! νὰ ζήτε, μὴν ὀμιλῇτε οὕτω, καὶ ὑποσχεθεῖτε ὅτι θὰ ἔλθῃτε· προσέθηκεν ἡ γυνή...

Καὶ, δώσασα αὐτῇ τὴν διεύθυνσίν της, καὶ εὐχαριστήσασα ἐκ νέου, τὸν ἀπεχαιρέτησε καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὁ Δαβὶδ δὲν ἤδυνάτο νὰ κοιμηθῇ. Ἐσυλλογιζέτο νὰ εὕρῃ τρόπον, ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν μὲ καλλίτερα ἐνδύματα. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν κυρίαν Διονυσίου, καὶ μάλιστα εὐθύς· καθότι δὲν τῷ ἔμνησκε πλέον καιρὸς· ἡ ἐπιτοῦσα ἦτο σάββατον.

Τῇ ἐπαύριον, ἀπὸ πρωίας, ἄφησε τὴν θύραν τοῦ ἀνοικτῆς, παραφυλάττων τὴν κυρίαν Διονυσίου, ἥτις ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγοράν. Ἀλλὰ καὶ αὕτη εἶχε τὴν αὐτὴν ἰδέαν· μάλιστα μικρά τις γυναικεία περὶέργεια τὴν ἐκίνησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ὀλίγα περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ παιδίου. Ὁ Δαβὶδ διηγήθη ὅτι συνέβη, μεχρισοῦ ἔφθασεν εἰς τὸ προξενεῖον αὐτῷ τὴν τόσῃ ἀμνηχανίαν. «Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ; Ἐπρεπε νὰ ὑπάγῃ νὰ γευματίσῃ ἡ ὄχι;

— Καὶ διατί νὰ μὴν ὑπάγετε εἰς τὸ γεῦμα τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων; εἶπεν ἡ κυρία Διονυσίου. Ἀφήσατε τοῦτο τὸ ἑσπέρας τὰ ἐνδύματά σας, γείτω, θὰ σὰς τὰ ραβδίσωμεν καὶ θὰ τὰ καθαρίσωμεν. Ὁ σύζυγός μου θὰ σὰς θανείσῃ ἐν ὑποκάμισον λευκὸν καὶ ἐν μανθῆλιον· θὰ σὰς στυλιδώσωμεν δὲ καὶ τὰ ὑποδήματά σας, καὶ, ἐμπιστευθῇτε εἰς ἐμέ, τὴν Κυριακὴν θὰ γίνετε ἄξιος νὰ παραβληθῇτε μὲ τὸν ἐκλεκτότερον κύριον. Μὴ ἀφίστητε τοιαύτην καλὴν περίστασιν πρὸς ἀπόκτησιν φίλων, κύριε Κοῦμβε. Κανείς δὲν ὑπάρχει, ὅστις δύναται καθολοκληρίαν νὰ ἐξοικονομῇ μόνος τὰς ἀνάγκας του, καὶ ὅστις νὰ μὴ λάβῃ ἀνάγκην νὰ ἡξερῇ παρὰ τίνος ἀγαπάται. Ὁ καθεῖς καὶ ὁ μεις ἐπίσης θέσιν εἰς τὴν τράπεζαν ὡς καὶ πᾶς ἄλλος, ἐὰν θέλῃτε.

Ἐπειτα, ἀναχωροῦσα ἡ κυρία Διονυσίου, προσέθηκεν ἀδιαφόρως πως.

— «Α. νομίζω ὅτι σὰς χρειάζεται, ἀγαπητέ μοι κύριε Κοῦμβε, νὰ σὰς ἀγοράσω ὀλίγον σαποῦνι διὰ τὰς χεῖράς σας;

— Μετὰ πάσης εὐχαριστήσεως, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, χωρὶς οὐδεμίαν φροντίδα νὰ τὸν ἐνασχολήσῃ.

Καὶ ἔδωκε νομίσμακά τινα εἰς τὴν καλλίστην οἰκοδέσποιάν του.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ Δαβὶδ ἠρθάνθη τὴν καρδίαν του τεταραγμένην σχεδὸν ἐκ συγκινήσεως, ὅτε ἀνοίγων τὴν θύραν, εἶδεν ἐκτεθειμένα ἐν τάξει ἐπὶ τοῦ δρυφάκτου τῆς κλιμακὸς ἐν λευκὸν ὑποκάμισον, ἕνα λαϊμοδέτην μὲ κυανὰς γραμμάδας, ἐν μανθῆλιον ἐρυθροῦ, καὶ τὰ ἐνδύματά του ἑπεσκευασμένα, πλυμένα, καθαρισμένα, τόσον καλῶς, ὡς νὰ ἦσαν ὅλως νέα· ἐπίσης δὲ καὶ τὰ

ὑποδήματά του ἔλαμπον. Ταῦτα πάντα κοίμας εἰς τὸ δωμάτιόν του, εἶτε δὲ καὶ τὸ τεμάχιον τοῦ σαπῶνος, ἔβρασεν βῶρ, ἐδαπάνησεν δὲν ἐδύνετο ὁ ἴδιος νὰ κραλίσθῃ, καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἐμεῖδια ἀκουσίως ἀτήσῃ ἀπὸ τὸ νὰ χαμωγελᾷ. Ἐδοκίμαξε σχεδὸν αἰσθημα ματαιοφροσύνης, συλλογιζόμενος ὅτι δὲν θὰ ἐφαίνετο πλέον ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος, ἀφοῦ μάλιστα τὸ μικρόν του οἶκημα δὲν ἦτο πλέον τὸ αὐτό. Ἡδὲ τὸ ἐν ἡτὸ ἄξιον τοῦ ἄλλου. Ἡ ἡμέρα ἦτον ὡραία καὶ ὁ ἥλιος ἔλαμπε· τὸ δωμάτιόν του ἦτο πλήρες ἀπὸ τὰς ἀντανάκλασεως του. Ὁ Δαβὶδ, ἀνυπόμονος νὰ ἴδῃ καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν κυρίαν Διονυσίου, ἤνοιξε τὴν θύραν του, καθὼς τὴν προτεταμένην, βέβαιος ὢν ὅτι ἡ κυρία Διονυσίου καὶ ἡ κόρη της θὰ ἐμφανισθοῦν μετ' ὀλίγον ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐν τούτοις ἐπρογευματίσεν, ἔπειτα ἐκαθάρισε πᾶσαις δυνάμεσι τὸν πῖλόν του.

Οἱ κώδωνες ἤχουν εὐθύμως. Ἡ κυρία Διονυσίου, μόλις τὴν ἀνυπομονησίαν τοῦ Δαβὶδ, ἤρχει· τελοσπάντων καταβάσα,

— «Ε. καλημέρα, γείτων, τῷ εἶπε· Κύτταξε δὲ Βασιλική, τὸν κύριον Δαβὶδ· γέγαυε δέκα χρόνους νεώτερος. «Ε, φίλτατε, κύριε Κοῦμβε, διατί νὰ μὴ μᾶς συνοδεύσετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν; Ὑποθέτω ὅτι τὰς ἄλλας κυριακὰς δὲν ἐπηγαίνετε εἰς τὴν ἀκολουθίαν, ἐξ αἰτίας τῶν ἐνδυμάτων σας, βέβαια.

«Ὁ Δαβὶδ δὲν εἶπεν ὄχι· ἔλαβε τὸν πῖλόν του. Ἡ κυρία Διονυσίου ἔκαμε σημεῖον, δηλοῦν ὅτι ἐζήτηε τὸν βραχιονά του. Ὁ Δαβὶδ ἠναγκάσθη νὰ τὸν προσφέρῃ, καὶ ἐπροχώρησεν εἰς τὴν ὁδόν, ὅλος ἐκπληκτος διὰ τὴν νέαν τῆς ζωῆς του μεταβολήν.

Θὰ δυσκολευθῶμεν ἐὰν ἐπιχειρίσωμεν νὰ ἐκγράσωμεν τί ὁ Δαβὶδ ἠρθάνθη, εἰσερχόμενος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ὑψίστου. Ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς οἰκοδομῆς, ἡ πολυπληθὴς ὁμήγυρις, αἱ ψαλμῳδαί, ἡ μουσικὴ, αἱ ἐπίσημοι λόγοι, οἱτινες κατέβαινον ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος, ὄλον αὐτὸ τὸ ἀσύνθητες θέαμα, τὸν ἐξέπληττειν καὶ τὸν ἐβέλγεν συγκινήσεως, ἀναμνηστικὸν αὐτῷ τοὺς εὐτυχεῖς ἐκεῖνους τῆς νεότητός του χρόνους, ὅπότεαν συνώδευε τὴν μητέρα του εἰς τὸν ναὸν καὶ ἐδέετο μετ' αὐτῆς. Ἡ κυρία Διονυσίου ἔρριπτεν ἐνίοτε βλέμμα ἡδονικὸν ἐπὶ τοῦ παιδίου καὶ γλυκερὰν συγκίνησιν εἰκονίζοντος ἐκεῖνου προσώπου τοῦ γείτονός της.

Ἐξελθόντες τῆς ἐκκλησίας, ὁ Δαβὶδ ἀπεχωρίσθη, καὶ διεσπάρθη πρὸς τοὺς νέους τοῦ γνωρίμου. Ὁ σύζυγος, ἡ σύζυγος καὶ τὸ τέκνον τὸν ἐπρόσμενον, εἰς τὸ παράθυρον. Ἰδόντες δὲ αὐτόν, ἐξῆλθον πρὸς προλήψεσιν του. Τὸ παιδίον ἐράνη ἀναγνωρίσαν αὐτόν· διὸ καὶ ἐμεῖδιε, τὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς, καὶ τὸν ἐράβηξεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀπεσπάρων μυρίους λόγους, μ' ἐρωτήσεις ὁμοιάζοντας. Ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ὅστις διόλου εἰς τούτους δὲν ἐπρόσεχε, ἀπεκρίνετο τυχαίως. «Ναὶ ἡ ὄχι,» σκεπτόμενος ὅτι θὰ τῷ ἐπροξένει πολλὴν λύπην ἐὰν δὲν ἀπεκρίνετο ἅπαξ τοῦλάχιστον εἰς δύο ἐρωτήσεις.

Ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας, καθεκάστην κυριακὴν, ὑπῆγαγεν ἐνευμάτιζεν εἰς τὴν καλὴν ταύτην καὶ ἐντιμὸν οἰκογενεῖαν. Ἐσυνεῖθε δὲ τὸ τέκνον νὰ τὸν λέγῃ Μ. μ. Ἄρ. π. Δαβὶδ. Ὁ πτωχὸς γέρονς διήρχετο τὸ πρῶτον ἡμῶς ἐκάστης ἐβδομάδος εἰς τὸ νὰ ἀναμνησθῇ τῶν εὐτυχῶν τούτων σκηνῶν, καὶ τὸ δεύτερον εἰς τὸ νὰ ἐπιθυμῇ τὴν ἐπιστροφὴν των.

Ἡ Βασιλικὴ ἐξηκολούθει νὰ διατηρῇ τὴν τάξιν καὶ

τὴν καθαρὴν εἰς τὸ δωμάτιόν του· ἡ ἡλικία αὐτοῦ, πιστὴ εἰς τὴν ὑπόσχεσίν της, ἀπέδωκε τὴν μελαγχολίαν καὶ τὴν σκοτεινίαν.

Μετὰ τῶν ἡμερῶν, ἡ κυρία Διονυσίου ἐκάλει τὸν Δαβὶδ, λέγων αὐτῷ ὅτι τὸν ἤθελε διὰ τὰς ἐπιθυμίας. Τρέξας εἰς τὸν διάδρομον εὗρε τὴν πρόσωπον δύο νέων καὶ ὡραίων κυριῶν, χαριέστατα ἐνδεδυμένων· ἡ νεωτέρα προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὡραίους κυανούς ὀφθαλμούς μετὰ τοσαύτης προσοχῆς, ὥστε ὁ Δαβὶδ, ὁ γέρον Δαβὶδ, δειλιάσας, ἔγινεν ὀλοπόρνευρος· οὐδέποτε συνῆλθε εἰς αὐτὸν τοιαύτη προσεκτικὴ θεώρησις ἐκ μέρους παρομοίων ὀφθαλμῶν.

— Συγχαρησάτέ μοι, ἐὰν σὰς ἠνόχησα, κύριε, εἶπε τέλος ἡ νεάνις· ἀλλὰ δὲν εἶθε ὑμεῖς, ὅστις ἐσταματήσατε πρὸ τίνος καιροῦ ἓνα παράφορον ἵππον.

— Μάλιστα, κυρία, εἶπεν ὁ Δαβὶδ, ἐνδοιάζων.

— Ἀ. Πόσον εἶμαι εὐτυχής· ὁ πατήρ μου καὶ ἐγὼ σὰς ἐζητοῦμεν πρὸ πολλῶν μηνῶν. Μ' ἐσώσατε τὴν ζωὴν, καὶ δὲν ἐλάμβανον ἡσυχίαν ἐωστού τοῦ σὰς εὖρω· ἐὰν δὲ σὰς ἀνεκάλυφα, τὸ χρεωστῶ εἰς γυναικὰ τινα, ἥτις μὲ ῥάπτει, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐπίσης ἐκάματε ἐκδούλευσιν, διδὼν ἄσυλον εἰς τὸ τέκνον τῆς. Φαίνεται ὅτι ὑμεῖς, κύριε, ἔχετε συνήθειαν νὰ κάμνετε τὸ καλόν.

Καὶ οὕτως ὁμιλοῦσα, ἡ νεαρὰ κυρία ἐμειδία, καὶ ὁποιον μειδίαμα. Τίς δὲν θὰ ἐφθόνηεν τὴν στιγμὴν ταύτην τὸν πτωχὸν ἐμβαλλοματῶν.

Ἡ νεάνις προσέθηκεν·

— Εἰπέτε μοι, σὰς παρακαλῶ, τί δύναμαι νὰ κάμω δι' ὑμᾶς;

Μόλις ἐννόησεν ὁ Δαβὶδ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἀλλ' ἡ ἐννοια τῶν τελευταίων ἦτο σαφειστάτη, καὶ τῇ ἀπεκρίθη ἀφελῶς.

— Ἐὰν ἀγαπᾶτε, μοὶ δίδετε τὰ ὑποδήματά σας νὰ τὰ ἐπισκευάσω.

Ἀδιώρατον μειδίαμα ἐπήνθησεν εἰς τὰ χαριέντα χεῖλη τοῦ νεαροῦ πλάσματος, εἰπόντος.

— Μάλιστα, βεβαίωτατα, θὰ σὰς τὰ δώσω. ἐὰν ἔλθετε νὰ μὲ τὰ ζητήσετε· ὑποσχεθῆτε με ὅτι θὰ ἔλθετε.

Καὶ τῷ παρουσίασε τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας της· εἶπα, στραφείσα, εἶπεν εἰς τὴν φίλην της·

— Τώρα, Ἀθηνᾶ, ἄς σπεύσωμεν πρὸς τὸν πατέρα μου· ἡ εἰδήσις αὕτη θὰ τῷ προξενήσῃ μεγίστην χαρὰν. Θέλετε νὰ μὲ δώσετε τὴν χεῖρά σας, προσέθηκεν ἡ αὐτὴ, τείνουσα τοὺς μικροὺς καὶ θελκτικούς της δακτύλους εἰς τὸν Δαβὶδ· δὲν δύναμαι νὰ εὖρω λόγους ἱκανοὺς, διὰ νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν ὀλὴν μου εὐγνωμοσύνην.

Ὁ πτωχὸς γέρο-Δαβὶδ δὲν ἐγνώριζε πλέον οὔτε ποῦ ἦτον, οὔτε τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ· ἐξέτεινε μετὰ συστολῆς τὴν μελαψὴν του χεῖρα καὶ ἤγγισε τὴν χαρίεσσαν καὶ λευκὴν, ψελλίζων εἶδος τι εὐχαριστίας καὶ μὲ χαμηλὴν φωνήν, προσκυνῶν αὐτὴν πολλάκις. Ὑπεσχέθη νὰ ὑπάγῃ τὴν μεθαύριον εἰς τὸν οἶκόν της, ὀδηγούμενος ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν, ἣν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἡ νεάνις. Ἠκολούθησε διὰ τῶν βλεμμάτων τὰς δύο κυρίας ἐν τῇ ἑδρῇ, καὶ ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, εἶπεν εἰς ἑαυτόν·

— Φαίνεται ὅτι εἶναι ἄνθρωποι πλουσιώτατοι· ἐὰν εἶχα πελάτας μου ὀλὴν τὴν οἰκογένειάν των, εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ μοῦ λείπεται πλέον ἐργασία, καὶ

θὰ εἶμαι ἀναπαυμένος διὰ τὴν ἐπιλοιπον ζωὴν μου... Ὡ! ἔ.

Ζωήρον φῶς ἐπλήρωσε τὸ δωμάτιον, καὶ ἡ φωνὴ τῷ εἶπε·

— «Ἐνθυμήσου, Δαβὶδ, ὅτι ἐὰν εὖρες φίλους καὶ προστάτας, προσέρχεται τοῦτο ἀπὸ τὰς πράξεις σου τὰς καλὰς· μὴ νομίσῃς ὅτι χωρὶς νὰ κάμῃς τίποτε ἔγινες ἀξίους αὐτῶν.»

— Ἀλήθειαν, ἀπεκρίνατο ὁ Δαβὶδ εἰς ἑαυτόν· Ἡ ναψὲ δὲ τὴν πίπαν του καὶ ἐκάθησεν ἵνα εὐχαριστήσῃ εἰς τὰς ιδέας του, ἐπειδὴ δὲν εἶχε πλέον παρὰ καλὰς. Δὲν ἠσθάνετο πλέον οὐδεμίαν πικρίαν, ὡς ἠσθάνετο ἄλλοτε πολλάκις· ἡγάπα τὴν διαμονὴν του. Ἡ νεάνις καὶ ὁ πατήρ της τῷ ἐπρόσφερον μεγαλειότερον καὶ κομφοπρεπέστερον σῆμα· ἀλλὰ τὸ ἀπεποιήθη, ἐπειδὴ ἠσθάνετο ἐπίσης στοργὴν καὶ εἰς τοὺς γείτονάς του, τοὺς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Διονυσίου, καὶ δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ἀγῆσθ. Ἐπρεπε νὰ σεβασθῶσι τὴν ἐπιθυμίαν του· ἀλλ' ἔστειλαν καὶ ἔστρωσαν τοὺς τοίχους του μὲ ὡραίους καὶ ποικιλοχρῶους χαρτινοὺς τάπητας· ἐζωγράφησαν τὴν ὀροφὴν του, ἀνενέωσαν τὰ ἐπιπλά του, καὶ ἐκάλυψαν μὲ ἄνθη τὸ βάθρον τοῦ μικροῦ τοῦ παραθύρου· ἔγινεν εὐτυχέστατος, δασάκις μάλιστα ἐσυλλογίζετο ὅτι ὁ θάλαμός του, ὁ τοσοῦτον μεταμορφωθείς ἐκείνος θάλαμος, ἦτο διαμονὴ ἀξιοτέρα τῆς οὐρανίας ἀκτίνας. Μολοντοῦτο δὲν εἶπεν οὐδέποτε οὐδὲν περὶ τῆς ιδέας ταύτης εἰς κανένα· τοῦτο ἦτο τὸ ἀπόκρυφον καὶ τὸ μέγα μυστήριον τῆς ζωῆς του.

Ἡ ὡραία νεάνις ἤρχετο συχνὰ καὶ τὸν ἐβλεπεν· ἐκάθητο πλησίον του, ἐβρίπτε μετ' ἀγαθότητος ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἀνοίγουσα τὴν παλαιὰν ἐκείνην βίβλον, τῷ ἀνεγίνωσκε χωρία τινά· μὲ τὴν γλυκεῖαν δὲ φωνὴν της τῷ ἐξήγει· τί ἐστὶ πίστις.

Οὕτω παρήλθον τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ Δαβὶδ Κούμβου· εἰς τὴν ἐσχάτην του στιγμὴν, φίλοι τοῦ ἐκλείπαν τοὺς ὀφθαλμούς· ὁ μικρὸς αὐτοῦ θετὸς ἀνεψιὸς καὶ ὁ καλὸς εἰκοδεσπότης του τὸν ὠδήγησαν εἰς τὴν διαμονὴν τῆς ἀναπαύσεως.

— Παράξενον, εἶπεν ἡ Κ. Διονυσίου, εἰσερχομένη εἰς τὸν οἶκόν της, καὶ σπογγίζουσα ἐν δάκρυ, ὁ Δαβὶδ συνεχῶς ὠμίλει περὶ τοῦ ἡλίου· ἐφάνετο ὅτι τὸν ἡγάπα πολὺ· καὶ παρετηρήσατε χθές, ὅτι ὁ ἥλιος ἔλαμπεν εἰς τὸ πρόσωπόν του, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀπέθανε; Σήμερον ἀκόμη μία ἀκτίς ἡλιακὴ ἔλαμψεν ἐπὶ τῆς νεκροθῆκης του, ὅτε τὸν κατέβαζαν εἰς τὸν τάφον.

Π. Η.

Η ΓΛΑΥΞ ΤΟΥ ΚΕΡΒΕΓΚΑΡ.

(Παράδοσις τῶν ἱπποτικῶν χρόνων.)

(Συνέχεια, ἴδε Φυλ. 81.)

Β'.

Ὅχι μακρὰν τοῦ κοιμητηρίου τοῦ ἁγίου Οὐβέρτου, ὑψοῦτο τότε εἰς τοὺς πρόποδας λόφου τινός, ὁ κομψὸς πύργος τοῦ Κερβεγκάρ, πρὸ μικροῦ κτισθεὶς κατὰ σχέδιον ἀραβικῆς ἀρχιτεκτονικῆς· οὐδεὶς ἀγνοεῖ